

Naslov originala:
A. V. Geiger
Follow me back

FOLLOW ME BACK Copyright © 2017 by A.V. Geiger
Originally published in the United States by Sourcebooks, Inc.
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2017

ZA IZDAVAČA:
Marko Sabovljević

UREDNIK:
Marina Sabovljević

PREVOD:
Miroslav Bašić Palković

LEKTURA I KOREKTURA:
Marija Samardžić

DIZAJN KORICA
Biljana Babić

ŠTAMPA:
Alpha print, Zemun

TIRAŽ:
1000

IZDAVAČ:
Publik praktikum
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
821.111(73)-31

A. B. Tajrep

Zaprati me/A. V. Gajger; [prevod Miroslav Bašić Palković]. – Zemun: Publik Praktikum, 2017 (Zemun: Alpha print). – 262 str.; 20 cm

Prevod dela: Follow Me Back/A. V. Geiger. – Tiraž 1.000. - O autorki: str. 264.

ISBN 978-86-6035-472-5

COBISS.SR-ID 246123276

A. V. GAJGER

ZAPRATI ME

*Dejvidu, jer me je podsećao da
ponekada treba i da udahnem.*

ISPITIVANJE (DEO 1)

31. decembar 2016, 20.42h

Slučaj broj: 124.678.21-001

ZVANIČAN TRANSKRIPT RAZGOVORA U POLICIJI

– STRANA 1–

INSPEKTOR: Izvinjavam se što ste čekali, gospodine Torn. Postavili bismo vam nekoliko pitanja.

TORN: Gde je Tesa?

INSPEKTOR: Ja sam narednik Čarls Foster. Ovo je detektiv Terens Njuman. Za zapisnik: danas je 31. decembar, 20:42h. Naš razgovor se snima.

TORN: Tu je? U zgradi?

INSPEKTOR: Gospodine Torn, sedite, molim vas. Ovo je zvanično policijsko ispitivanje.

TORN: Recite mi gde je!

INSPEKTOR: Ne možemo pričati o tome dok ne uzmemo izjavu od vas.

TORN: Ali dobro je, jelda? Bar mi toliko recite.

INSPEKTOR: Sinko, što pre počneš da sarađuješ s nama, pre ćemo sve uspeti da razjasnimo.

TORN: Dobro. Dobro. Šta vas zanima?

INSPEKTOR: Hvala vam. Recite nam, molim vas, za zapisnik, vaše puno ime, datum rođenja i zanimanje.

TORN: Erik Tejlor Torn. Datum rođenja – 18. mart 1998.

INSPEKTOR: Zanimanje?

TORN: Ne... ne znam više ni sam. Kojegod vam se najviše sviđa. Pevač. Tekstopisac. Glumac. Maneken za donje rublje. Profesionalna medijska kurva. Da li to uopšte možemo podvesti pod zanimanje?

INSPEKTOR: Biće dovoljno, gospodine Torn. Opustite se. Nećemo vam oduzeti više od nekoliko minuta.

TORN: Treba li mi advokat?

INSPEKTOR: Imate pravo da u bilo kom trenutku pozovete advokata.

TORN: Da li sam uhapšen?

INSPEKTOR: Imamo samo par pitanja za vas. Kao što rekoh, što nam pre date izjavu, pre ćemo...

TORN: Ništa, onda zaboravite. Recite mi šta vas tačno zanima.

INSPEKTOR: Da krenemo otpočetka.

TORN: Otpočetka. Šta podrazumevate pod početakom? Onaj dan kad sam potpisao ugovor sa izdavačem? Dan kad sam prvi put uzeo gitaru u ruke? Imao sam otprilike četiri godine.

INSPEKTOR: Mislimo na Tesu Hart. Kažite nam kako ste prvi put došli u dodir s gospođicom Hart.

TORN: Preko Tvitera. Letos. Negde, čini mi se, u avgustu. Mada je sve počelo pre toga. Pre nego što sam uopšte otvorio nalog... (stanka)

INSPEKTOR: Nastavite, slobodno.

TORN: Pa... (stanka) Ako treba da pronađemo početak priče, rekao bih da je sve to zapravo počelo u junu, sa Dorijanom Kromvelom. Onim, znate, iz boj benda.

INSPEKTOR: Hoćete reći da je ovaj slučaj povezan s onim što se desilo Dorijanu Kromvelu?

TORN: Ne, ne baš. Izvinjavam se, nisam se dobro izrazio. Mislio sam na to da su o toj priči brujali u svim vestima. Pa onda i o suđenju onoj zeznutoj devojci. I sve samo zato što je i on nju zapratio.

INSPEKTOR: Plašim se da vas i dalje ne razumem. Kako je slučaj Dorijana Kromvela povezan s vašim odnosom sa Tesom Hart?

TORN: Jeste čudno, ali ja sam tačno sve znao čim sam čuo tu priču. Tačno sam imao neki osećaj šta mu se desilo. Ljudi stalno pričaju da će zauvek pamtiti gde su bili kad je Kenedi upucan. Ili gde su bili 11. septembra. Tako je bilo i sa mnom. Vozio sam se autoputem za Santa Moniku spuštenug krova, slušajući top listu na radiju. Voditelj je odjednom prekinuo pesmu koja je bila na dvanaestom mestu. Nisam toliko ni obratio pažnju, ali ipak mi je bilo nekako neobično. Odmah znate da se radi o nečemu važnom, čim su prekinuli program usred pesme. Tad još nisu znali šta se tačno dogodilo. Trebalo im je nekoliko dana da sve prokljuve. Sve o onoj devojci, njegovoj obožavateljki. Tad još nisu bili ni sigurni da se radilo o ubistvu. Jedino su znali da se radi o Dorijanu Kromvelu. Tako su bar rekli. Tačno tim rečima: Dorijan Kromvel, pevač Četvrte dimenzije, pronađen je jutros mrtav u Londonu kako pluta potbuške Temzom.

1.

PROJEKCIJA

12. avgust 2016.

„Nije to opsednutost. Nego projekcija.”

„Projekcija?” Tesa je podigla pogled sa uvojka duge, guste smeđe kose koju je uplitala i rasplitala proteklih pola sata. Zbunjeno je pogledala svog psihoterapeuta, dr Regan, koja je sedela na drugom kraju spavaće sobe.

„To je čest odbrambeni mehanizam”, reče dr Regan. Glas joj je, po običaju, ostao bez emocija – ljudski ekvivalent uređaju za proizvodnju belog šuma – ali se ipak uzvrpoljila sa nelagodom. Nasadila se na ružičastu džak-fotelju, nogu spojenih oko članaka, nastojeći da sačuva držanje profesionalca. Inače je primala pacijente u svojoj ordinaciji, ali je za Tesu načinila izuzetak.

Tesin pogled pade na hulahopke starije žene, nabrane na kolenima, te je i nevoljno osetila divljenje. Bila je potrebna ozbiljna snaga volje da bi se neko u zapadnom Teksasu odvažio da izađe na letnju vrućinu u najlonkama. Sama Tesa na sebi nije imala ništa sem potkošulje i pamučnog šorca za spavanje, koji jedva da joj je pokrivao vrhove vitkih butina.

„Projekcija”, reče dr Regan. „Taj izraz koristimo kada neka osoba svoje misli i osećanja pripiše drugoj osobi – u tvom slučaju, nekoj slavnoj ličnosti.”

„Ali ja Erika Torna nikada nisam upoznala. Nisam nikada bila ni na njegovom koncertu.”

Dr Regan uze dnevnik u kom je Tesa zapisivala svoje misli, te ga prelista na početak. Nije se osvrtna na žvrljotine na koricama: na nacrtana srculenca, kojekakva šumska bića, ljudska lica bez očiju. *Ma pusti ti projekciju*, pomislila je Tesa borajući nos. Verovatno bi bilo bolje da porazgovaraju o činjenici što ne može da podnese ni da je ti njeni nacrtani ljudi gledaju.

Dr Regan pokaza jedan od prvih Tesinih zapisa. „Reci mi nešto više o ovome. Šta te je toliko zainteresovalo da si morala da zapišeš nešto o njemu?”

„O Eriku?” Posegnuvši ka dnevniku povezanom u spiralu, Tesa prelete pogledom po stranici. „Verovatno sam gledala TMZ*. Uхватili su ga baš dok se šetao po Njujorku s nekom glumicom iz *Slatkih malih lažljivica*. Odmah su, naravno, pretpostavili da izlazi s njom.”

„Ali ti to nisi napisala.”

„Naravno da nisam. Niste nikada gledali TMZ? Oni su vam kao ona književnost koju pišu zadrte obožavateljke, osim što su još manje uverljivi.”

Dr Regan je na to podigla obrvu, što beše nešto najbliže iskrenom izrazu lica koji je ikada videla na njoj. Podigla je naočare debelih okvira sa nosa „Kaži mi šta si onda napisala.”

Tesa je priljubila kolena uz grudi. Osetila je neku vrstu teskobe prisećajući se koliko ju je opčinio taj mutni snimak paparaca. Erik s tom devojkom... Nije joj delovalo kao da su bili na sastanku. Nije bilo ni nalik tome. Na snimku se videlo kako užurbano hoda i krišom se osvrće, pre nego što će ubrzati korak. Tu ga je kamera i zumirala. Imala je utisak da je njegove prodorne plave oči gledaju pravo kroz ekran. A tek onaj izraz na njegovom licu...

„Nije ličio na momka koji se raduje što je s novom devojkom”, reče Tesa svom psihoterapeutu. „Bar meni nije.”

„A kako ti je izgledao?”

Tesa je na to zažmurila. „Kao da se skroz-naskroz prepao.”

„Dobro.” Dr Regan ju je nagradila klimanjem glavom. „Šta misliš da to govori o stanju tvog uma?”

„Hoćete reći da sam sve samo umislila? Da sam ja zapravo skroz-naskroz prepadnuta?”

Dr Regan se značajno nagnula ka njoj. Sklonila je pramen prosede kose iza uva.

* Televizijska emisija i internet stranica o slavnima, posebno poznata po paparaco snimcima i slikama. (prim. prev.)

„Pa, valjda je i to moguće”, reče Tesa polagano. „To bi mi verovatno i bio jedan od najvećih strahova. Da tako šetam nekim krcatim pločnikom i ne znam da li me prate ili ne...”

Dr Regan je uzela dnevnik i zatvorila ga. „Odlično. Slobožno nastavi.”

„Nije to bilo samo tada”, reče Tesa, razmišljajući naglas. „Svaki put kada pogleda pravo u kameru, vidi se tračak straha.”

„Straha od čega?”

„Kao da ga nešto proganja. Proganja ili...”, prekinula je Tesa, tražeći pravu reč. Pogled joj prelete po korici dnevnika da bi se zaustavio na lanetu koje je nacrtala kako beži, kao da pokušava da spase živu glavu. „Možda lovi? Ne znam ni sama.”

„Veoma zanimljivo, Tesa.”

„Zanimljivo? Stvarno?” Tesi je došlo da se nasmeje. Zanimljivo. To mora da je jedan od onih nejasnih psiholoških izraza koji koriste kod pacijenata kojima se u glavi sve svodi na jedno te isto.

Svaki put kada bi sela da odradi jednu od vežbi pažnje, na kraju bi opet napisala priču o Eriku Tornu. Tesa je već ispunila čitava dva dnevnika složenim zapletima koje bi smislila u glavi. „Ali zdravo nije nikako, jelda?”

Dr Regan je izvukla žuti notes da nešto hitro pribeleži. „Možda ti je lakše da proučavaš sopstvene teskobe ako ih pripišeš nekom drugom. Što, zapravo, može biti sasvim korisno, dok god si svesna šta radiš. Porazmisli kako bi svoje teorije o toj poznatoj ličnosti mogla da povežeš s onim što se desilo u junu.”

Tesa se na to zagrcnula, te još jače stegnu kolena uz sebe. Jun je provela u Nju Orleansu, u okviru osmonedeljnog omladinskog programa kreativnog pisanja – ili je bar trebalo da traje osam nedelja. Tesa je program napustila negde na sredini, da bi pobegla kući u sigurnost svoje spavaće sobe u kojoj je odrasla. A sad je, eto, celo leto gotovo i prošlo, a ona i dalje nije mogla da natera sebe da priča o

razlozima svoga odlaska. „Ne... Rekli ste da ne moram... bar dok ne budem spremna...”

„Dobro, dobro, Tesa”, dr Regan je podigla ruku da je umiri. „Samo diši. Tako, tako.”

Tesa proguta knedlu. Imala je osećaj da će je napetost celu progutati, ali je preusmerila misli na nešto što bi joj uvek najbolje odvratilo pažnju. Na Erika. Erika Torna. Tesa počne da mu ponavlja ime u sebi, istovremeno uvlačeći vazduh u pluća dubokim udisajima. Trebalo je da zadrži dah dok ne izbroji do pet, ali je i tu metodu opuštanja prilagodila sebi. Erik jedan... Erik dva... Erik tri... Pratila je kako joj se prsa polagano podižu i spuštaju, dok napetost u ramenima nije popustila.

„Tako je, Tesa”, reče dr Regan. „Možemo da preusmerimo razgovor samo na Erika Torna ako ti je tako najprijatnije.”

„Meni jedino nije jasno što sam baš njega odabrala? Što baš Erika Torna od svih mogućih ljudi?”

„To ti meni reci. Šta misliš, zašto si se baš na njega usredsredila?”

Tesa je osetila da joj je lice najednom planulo. Smatrala je sebe njegovom obožavateljkom već nekoliko godina, još od njegovog albuma prvenca, ali je njena opčinjenost u poslednje vreme dosegla neki novi nivo. Sezala je mnogo dalje od priča iz njenog dnevnika za beleženje misli. Svaki put kada bi naišla na neku njegovu novu sliku, spopala bi je neodoljiva potreba da je sačuva u albumu u mobilnom telefonu. Imala je više sačuvanih slika Erika Torna nego bilo koje druge osobe koju je ikada poznavala u stvarnom životu. Tesa je iz same spavaće sobe poskidala sve ostale fotografije koje su nekada krasile svetložute zidove, ali je ostavila Erikov poster sa koncerta na počasnom mestu iznad kreveta.

„Ne znam”, reče Tesa. „Možda zato što je tako dobar frajer?” Osvrnula se prema posteru, te joj se oči zadržaše na dobro poznatoj sceni: Erik nastupa na bini s električnom gitarom prebačenom preko izvajanih grudnih mišića. Glava mu je zabačena, oči zatvorene, ponesen je muzikom...

Dr Regan je bacila pogled na Erikov oznojeni torzo preko ruba naočara. „Rekla bih da tu postoji i nešto više”, reče. „Ali neka to ostane nešto o čemu ćeš porazmisliti do našeg narednog susreta. Nego, kako stojiš s vežbama desenzitizacije? Kako je išlo ove nedelje?”

Tesa na to poče da grize nokat na palcu iako je već bio izgrizen do korena. Psihoterapeut je rešio da ispuni tišinu dok se ona premišljala.

„Prošle nedelje si uspela da odsediš dole u dnevnoj sobi sa mamom i svojim dečkom, Skotom, čitavih pola sata.”

„Jesam”, promrmljala je Tesa.

„Ove nedelje ti je bio cilj da pokušaš da se uhvatiš za kvaku ulaznih vrata.”

„Do čega baš i nije došlo.” Zagrizavši zanokticu, Tesa je iščupa zubima. Znala je da je uprskala. Bilo joj je potrebno više od mesec dana terapije samo da bi prikupila dovoljno snage da kroči iz svoje spavaće sobe, ali je u poslednjih nekoliko dana doživela veliki podbačaj. „Ove sam nedelje bila smlavljena”, reče. „Zadesilo me je to... to nešto. Nešto skroz bezvezno.”

Dr Regan se namrštila. „Šta to?”

„Ma, ništa. Nešto mi se desilo na Tviteru.”

Psihoterapeut prekide sa zapisivanjem i podiže glavu. „Na Tviteru si?”

„Stvarno mi je žao”, reče Tesa. Ranije nije spominjala nalog na Tviteru. Nije mislila da je važno. I onako je u poslednje vreme retko kada objavljivala tweetove. Twitter je, međutim, prošle nedelje nekako ipak uspeo da joj zaokupi većinu misli kad god je bila budna. „Znam šta ćete mi reći. Verovatno bi bilo najbolje da ga ugasim da bih mogla bolje da se posvetim vežbama.”

„Ne, Tesa. To bi te samo još više odvojilo od sveta.” Dr Regan je usput nešto svojski beležila. „Svaka društvena interakcija može da krije u sebi neku terapeutsku vrednost.”

„Stvarno?” Tesa je podozrivo pogledala u svoj telefon koji je ležao na noćnom stočiću, u crvenoj kožnoj futroli.

Ostavila ga je tamo naopačke, da je obaveštenja s Tvitera ne bi ometala tokom jednočasovne seanse.

Dr Regan joj je klimnula glavom. „Cilj nam je, dakako, da se povežeš s drugim ljudima iz spoljnjeg sveta, ali i društvene mreže mogu biti dobar prvi korak.”

„Dobro. Manje-više, ništa drugo nisam ni radila čitave nedelje, tako da...”

„Imaš li pratioce? Ljude s kojima komuniciraš?”

Tesa se nasmejala. E, to je već dobro pitanje. Da ju je neko to pitao pre par dana, odgovor bi bio drugačiji: par stotina pratilaca koji se uglavnom nisu obazirali na nju. Međutim, kada je poslednji put danas proverila nalog, broj pratilaca se popeo na trideset hiljada. Još joj se vrtelo u glavi kad bi samo pomislila na to. Trideset hiljada pratilaca. Trideset hiljada pari očiju koje prate svaki njen tvit. Osećanja su se ljuljala poput kakvog klatna, od prestravljenosti pri pomisli na sve njih, do neke neobjašnjive želje za još većim brojem. Prsti su je prosto svrbeli da ponovo provere telefon. Koliko li ih je još dobila otkad su počele razgovor?

„Žešća je brojka u pitanju”, reče pošto je uzela telefon i pogledala ga.

Tesa H @TesaVoliErika

PRATILACA:

30,1K

Pokazala je ekran psihoterapeuta.

„Veoma zanimljivo”, dr Regan je prislonila hemijsku uz usne, razmišljajući. Još je nešto zapisala u notes.

„Nalog mi je bukvalno buknuo ove nedelje.”

„Šta se desilo?”

Tesa na to pognu glavu. Izbegavala je pogled dr Regan, čačkajući rasparani rub posteljine. „Sve je počelo jednom od priča koje pišem. O Eriku. Postavila sam je na internet prošlog vikenda.” Čitav šav se rasparao pred Tesinim očima kad je povukla labavi konac. „Nazvala sam je *Opsednuta*.

Što je trebalo da bude mala šala na moj račun, ako me razumete?”

„I šta se desilo?”

„Pa, otpočela sam haštag #OpsednutiErikomTornom. Znaš šta je haštag?”

„Znam, okvirno sam upoznata s tim izrazom”, glas dr Regan ostade potpuno ozbiljan, ali joj oči šeretski zasjaše, te je Tesa morala da prikrije osmeh. Ona je, uopšteno gledajući, pretpostavljala da svi koji su godina kao dr Regan ne znaju ni kako da skinu aplikaciju, ali mora da je pogrešno procenila svog psihoterapeuta. Tesa je nastavila dalje, usana izvijenih u stidljivi osmejak.

„Htela sam da je i drugi obožavatelji pročitaju. Zato sam i objavila tvitove s njegovim seksi slikama i linkom do moje priče. A onda je sve najednom nekako... buknuo. Sve se brzo izdešavalo. Prvo me je jedan od većih naloga obožavalaca Erika Torna retvitnuo. Pa me je retvitnuo i @Svojestven. Pa onda i @flertozezancija. A onda i... Više se ni ne sećam. Da se nije radilo o @DevojačkeObjave? Ili možda o @ValaJesteIstina? O nekom od tih većih naloga koje svi prate. I onda je priča svuda završila. Mislim da je čak dospela na prvo mesto u sredu. Ili u četvrtak? Evo.” Prešavši rukom preko ekrana telefona, Tesa ga je ponovo pokazala dr Regan. „Vidite? To su vam svi haštagovi koji su trenutno popularni širom sveta.”

Visoko na listi, još uvek na trećem mestu, stajale su reči koje je Tesa prvi put ukucala u svoj telefon pre šest dana, sada ponovljene više puta nego što bi ona mogla da pojmi:

#OpsednutiErikomTornom

21,8 miliona tvitova

2.

#OPSEDNUTIERIKOMTORNOM

Otvorivši Tviter, Erik je pogledao spisak tema u trendu.

#OpsednutiErikomTornom
21,8 miliona tvitova

„Sranje”, tiho je opsovao, pa je tresnuo telefon pored sebe na krevet. I dalje treće mesto na listi. To prokleta čudo nikako da zamre. Zar sve te jezive parazitske uhode ne mogu da pronađu nešto drugo čime će biti opsednute?

Ako ništa drugo, bar više nije bio prvi.

Zavalio se na somotsko uzglavlje hotelskog kreveta. Pramen čupave, tamnosmeđe kose pao mu je preko očiju, pa ga je iznervirano sklonio kreveljeći se na skorene ostatke gela za kosu. Trebalo je da se istušira pre nego što je sinoć legao. Juče je opet odradio šesnaest časova intervjua, pa je bio previše umoran da uradi bilo šta, osim da zbací odeću sa sebe i stropošta se povrh pokrivača čim se vratio u hotelsku sobu.

Tuširanje više i nije imalo smisla. Jutarnje vežbanje počinje za dvadeset minuta, a trener će da odlepi ako zakasni. Doduše, i frizer će posle toga odlepiti ukoliko se u stolici za šminkanje pojavi sa razbarušenom, oznojanom ogavštinom od stvrdnutog gela za kosu. Da možda ipak uskoči pod tuš, makar na sekund...

S druge strane vrata spavaće sobe začulo se neko šuškanje, te se Erik sledio, ukočivši leđa. Ima još nekoga u apartmanu. Sobarica? Ne. Znađu da ne treba da ulaze. Da nije zaboravio da povuče rezu pre nego što se sinoć obeznatio? Doduše, onda bi jedino moglo da se radi o...

Skupio se uz jastuke kad se kvaka okrenula.

„Ko je?”, usne mu zaustiše, ali nije imao dovoljno vazduha u plućima da se oglasi. Zgrabio je čaršav da se po-

krije – nije imao ništa na sebi sem jučerašnjih bokserica – istovremeno hitro prelazeći pogledom po sobi. Nešto što bi mogao da upotrebi kao oružje? Noćnu lampu? Ne. Ove su zidne. Nigde ni pepeljare. Sranje! Možda ona keramička vaza...

„Ej, mali, jesi li se upristojio?”

Erik je zažmurio čim je čuo poznat glas. Prestao je sa ubilačkim stezanjem čaršava kad je njegov menadžer Mori ušetao u sobu.

„Bratel”, uzviknuo je Erik, te mu srce u grudima zadrhta poput ptičice. „Zaboravio si da kucaš pre ulaska?”

„Izvinjavam se, mali. Da nisi spavao?” Mori je izgledao kao da je već satima bio budan. Erik nije više ni pamtio kada je poslednji put video svog menadžera obučenog u bilo šta drugo sem u izglancane 'oksfordice' i odela skupih kreatora. Čovek je zaslužio editorijal u časopisu GQ* – i to jedan posvećen isključivo njemu, samo da nije toliko nizak, debeo i ćelav.

„Nisam, nisam spavao”, reče Erik. „Nije ni bitno da li jesam. Ovo je moja spavaća soba!”

Mori je zadivljeno odmerio bogato uređenu sobu. „Teoretski govoreći, ovo je hotelski apartman koji plaća tvoja diskografska kuća”, reče, prelazeći rukom preko prekrivača. „Šta im je ovo, egipatski pamuk? Verovatno pletivo od osam stotina niti. Jesi li udobno spavao?” Menadžer mu nije spomenuo cenu sobe, a Erik je znao da ne treba ni da pita.

„Znači nećemo se više čak ni praviti da imam bilo kakvu privatnost?”

Mori vrhom cipele gurnu gomilu prljave odeće bačenu na ručno tkani tepih. „Možda da okačiš čarapu na vrata kad hoćeš da dovedeš neku devojkicu ovamo”, reče, te mu oči mangupski zaiskriše. Erik mu ništa nije odgovorio. Tresnuo je pesnicom jedan od ogromnih jastuka.

„Ma, da, mali. Razvedri se. Samo sam se šalio!”

* Čuveni svetski časopis za otmenog i modernog muškarca.

„Mnogo si vickast, Mori.”

„Opusti se! Sledeći put ću kucati. Obećavam.”

„Hvala ti. Mogu li sada da se obučem?” Erik je stegao čaršav oko ramena, ali ga menadžer nije registrovao. „Šta je?”, upitao ga je Erik. „Nešto si hteo?”

Mori je posegnuo za Erikovim telefonom. „Aha. Baš sam se čuo sa ekipom za društvene mreže. Trend #Opsednuti-ErikomTornom preko noći je pao na treće mesto, pa hoće da mu rokneš malo života u venu...”

„Ne!” Erik ćušnu telefon podalje od menadžerovog domašaja, pre nego što je uspeo da ga se dokopa.

„Ma samo hoće da mu ga malo daš po praćenju fanova”, reče Mori. „Zaprati pokoji od njihovih naloga. Znaš već kako to ide.”

Eriku se učinilo da će se ispovraćati. Zaista? Da li je Mori zaista to izgovorio? Zar niko iz njegove diskografske kuće ne gleda vesti?

Erik je zagnjurio lice u šake. Znao je da im sigurno zvuči kao pokvarena ploča kad svakodnevno spominje onaj slučaj ubistva, ali nikako nije mogao da izbac i tu užasnu priču iz glave. A menadžerove reči su ga ponovo podsetile na sve jezive pojedinosti. Da mu ga dâ po praćenju... Tiho je zacvileo.

Mori je odmah podigao pogled. „O, za boga miloga”, reče. „Da pogađam. Dorijan Kromvel?”

„Mori, zar ne shvataš? Njemu se upravo to desilo! I on mu ga je bio dao po praćenju obožavatelja!”

„Mali, razumem ja da si isprepadan, ali...”

„Zapratio je neku tinejdžerku koja je bila opsednuta njime, pa se zanela. Ubedila je sebe da su rođeni jedno za drugo. Da su srodne duše. Tako neko sranje. Zato je i doznala gde je odseo, pa je sačekala da izađe iz hotela. A kad je shvatila da on na to ne gleda na isti način?” Zabacivši glavu, Erik je prešao rukom preko grla.

„Slušaj me, mali.” Mori je prišao krevetu kako bi mu očinski spustio ruku na rame. „Ta cura je imala problema.

To ti je jasno, jelda? Zatvorili su je. Tako nešto se dešava jednom u milion slučajeva...”

„E da znaš, da bi me to mnogo više utešilo da nemam četrnaest miliona pratilaca na Tviteru.”

„Eriče...”

„Po toj računici, imam samo četrnaest potencijalnih ubica među pratiocima koji bi mogli da me iseckaju sekrom. Ništa strašno.”

Mori se nasmejao. „Treba da prestaneš s gledanjem vesti, druškane, i da možda pokažeš malo zahvalnosti svojim pratiocima.” Menadžer je ponovo posegnuo ka telefonu koji je ležao na dušek. „Evo”, reče Mori, kuckajući po telefonu. „Daj se u praćenje. Možeš sam da odabereš obožavatelje. Samo i ovu uključi među njih.”

Erik pogleda nalog na Tviteru koji mu je Mori otvorio na ekranu:

Tesa H @TesaVoliErika

PRATILACA:

30,1K

„Što baš nju?”, upitao ga je Erik. Prošao je kroz njene skorije tvitove – sve njegove raznorazne slike, bez majice, uz link do neke internet stranice zvane Vatped uz haštag #OpsednutiErikomTornom.

„Ona je otpočela taj trend. Napisala je fanovsku priču o tebi i nazvala je *Opsednuta*.”

„Ma divota.” Erik frknu. „Ta je sigurno zdrava u glavu.”

Mori je samo odmahnuo rukom na njegovu zajedljivu opasku, ne pomerajući oči sa ekrana. „Nije ni toliko loša priča, kakve već znaju da budu. Diskografska kuća razmišlja da je izda i upakuje je zajedno s narednim luksuznim izdanjem albuma...”

Erik gurnu prst u usta, praveći se da povraća.

„Zasad sve to samo razmatraju. Ali ako je zapратиš, ta priča ima da bukne u javnosti...”

„I upravo zbog toga neću to da uradim!” Erik mu je istrkao telefon iz ruke. „Neću sigurno ohrabrivati ove likove da budu još opsednutiji mnome nego što već jesu.”

Mori ništa nije odgovorio. Samo je slegnuo ramenima i skrenuo pogled, zagledan u vrhove cipela. Erik je već dovoljno dugo sarađivao s njim da je znao šta taj potez znači. Može on da besni koliko mu volja, ali kada su zapovesti diskografske kuće bile u pitanju, nije imao mnogo izbora.

Erik stisnu hrbat nosa. Predosećao je da mu sledi glavobolja od napetosti. U poslednje vreme su se prečesto javljale – pogotovo kad bi se menadžer pojavio u sobi. „Jesu li ti iz diskografske rekli nešto za pojačanje obezbeđenja?”

„Prvo ovo da rešimo, pa ćemo onda dalje.”

„Jesi li uopšte popričao s njima o tome?”, upitao ga je Erik.

„Mali, ti si im prvi po zaradi. Garantujem ti da neće dopustiti da te na komade isecka tamo neki serijski ubica...” Mori mu uputi prepredeni osmeh. „Dok god ti ne opadne prodaja karata.”

Erik zakoluta očima. „Ma divno, Mori. Baš mi je drago što te sve ovo zabavlja. Misliš da bi mogao da prekineš s ovim lošim izigravanjem komičara?”

„Smiri se, momčino!” Mori je na to podigao obe ruke u vazduh. „Pitao sam ih. Odgovorili su mi.”

„I?”

„I tvoj zastupnik je rekao da. Ali su onda to načuli oni iz odnosa sa javnošću i sve je obustavljeno.”

Iz *odnosa sa javnošću*, pomisli Erik. Mogao je i da pretpostavi. Sve se uvek svede na te pijavice, zar ne? One pametnjakoviće iz njegove diskografske kuće je baš briga da li će završiti mrtav ili ne.

Ne, ne, ti još možda pomisle i da im se sreća nasmešila. Pogledajte samo Dorijana Kromvela. Slava Četvrte dimenzije počela je da blede pre nego što se ono izdešavalo. Prodaja poslednjeg albuma išla im je slabo, ali se zato vinuo na vrhove listi čim se raščula vest o ubistvu. Oni iz odnosa sa javnošću

iz Dorijanove diskografske kuće verovatno su nazdravili kad su čuli vesti. Verovatno su sami i otpočeli onaj haštag #PočivajUMiruDorijane, čisto da još nakljukaju raspomamljene društvene mreže. Loša reklama i onako ne postoji, zar ne?

Erik stegnu vilicu. Nije bilo smisla raspravljati. Znao je šta bi mu rekli njihovi predstavnici za medije, šta bi mu i Mori rekao ukoliko bi se Erik usudio da iznese pritužbu: da treba da bude polaskan. Čitav je Tviterverzum bio opsednut njime. Bukvalno. Treba to da prihvati kao kompliment.

Da, da, pomislio je Erik, namrgođeno uzvraćajući Moriju pogled. Dorijan je sigurno bio ultrapolaskan, sve dok mu ona obožavateljka nije presekla gušu.

„Ma samo mu ga malko daš po praćenju”, reče Mori, ubeđujući ga. „Radio si to milion puta.”

Erik odmahnu glavom.

„Eriče, ako ti nećeš, diskografska kuća će ti preuzeti na-log na Tviteru i prepustiti ga tamo nekom njihovom predstavniku za medije. A ti onda nećeš više imati kontrolu nad njim.”

„Ne mogu oni to, zar ne?”

„Znaš i sam šta ti piše u ugovoru.”

Eto ti ga opet. Njegov ugovor. Erik je prekrstio ruke. Iskreno rečeno, njegov menadžer je stvarno imao petlje da opet pokrene tu temu. Erik je već mesecima spopadao Morija da prekroje taj bedan nazovi-muzički ugovor. To što ga je uopšte i potpisao bila je verovatno najveća greška njegove karijere.

Mori se nakašljao. „Znam šta ćeš da me pitaš, Eriče, i ja ti kažem da i dalje pokušavam.”

„Pa koliko će to još da potraje?”

Mori mu nije odgovorio. Okrenuo se da namesti kravatu u ogledalu sa zlatnim ramom koje je visilo naspram kreveta. Erik je načas pomislio da možda nije čuo pitanje, ali je Mori progovorio poverljivim tonom, nakon što je poravnao vrhove kragne na košulji. „Slušaj me, mali. Nisu ti oni od juče.”

Pogledi su im se sreli u staklu. „Šta sad to znači?”

„To znači da su svesni da nisi zadovoljan. Vide šta pokušavaš. Dok god ti roditelji stoje kao supotpisnici ugovora, drže te za muda. Mogu da vam zbrišu čitavu porodičnu ušteđevinu tek tako”, Mori pucnu prstima da naglasi poruku, „ukoliko pokušaš da odeš od njih.”

„Ali ja više nisam maloletno lice! Imam osamnaest godina!”

„I još malo pa si se izvukao.” Mori je podigao ruku da ga učutka. „Izdrži još samo još malo. Da obrnemo još dva albuma i slobodan si. Onda možeš među nezavisne umetnike. Ili da se povučеш. Možeš šta hoćeš.”

Eriku se spustiše ramena.

„Još tri godine, uvrh glave”, reče Mori. „Možda uspemo da iskamčimo i dve i po.”

„Aaa, znači pustiće me ranije zbog primernog vladanja?”

Mori se nasmeja. „Ako ti ovo smatraš zatvorom, mali, onda i mene da uvedeš unutra!” Osmotrio je još jednom raskoš hotelskog apartmana. „Sam si ovo želeo, Eriče. Rintao si kô konj da bi te otkrili. Sećaš se? Šta bi s onim bubuljičavim kincem kojeg sam pronašao na Jutjubu gde je kaćio obrade pesama?”

„Znam, Mori”, reče Erik. „Prosto nisam u celosti shvatio šta potpisujem.”

Mori ga je mlatnuo u rame sedajući na rub kreveta. „Hajde, diži se. Idi na vežbanje. Osećaćeš se bolje. Pa posle toga možeš da se daš u praćenje fanova.”

Erik zastenja čim ga je podsetio na to. Vežbanje... Kao da i po tom pitanju ima bilo kakav izbor. Tri sata dnevno kardio vežbi i dizanja tegova pod nadzorom ličnog trenera kojeg mu je diskografska kuća odabrala. Sve mu je to stajalo u ugovoru. I, gle, čuda, slike njegovih savršeno izvajanih grudnih i trbušnih mišića iskakale su iz svakog od onih tvitova #OpsednutiErikomTornom.

„Dobro, dobro”, progundao je. „Daj mi bar pet minuta. Ako bar toliko mogu da dobijem?”

„Svakako”, Mori je ustao i pošao ka vratima. „Smrdiš, inače, kao životinja iz zoološkog vrta. Nisi se istuširao?”

„Telesni mirisi već ne stoje u ugovoru”, reče mu Erik uštogljeno. Obavio se čaršavom kao togom, pa je krenuo za menadžerom do ulaznih vrata apartmana.

„Zapravo i stoje”, dobacio mu je Mori preko ramena. „Žao mi je što baš ja moram da te obavestim o tome.”

„Šta? Otkad to?”

„Klauzula o ličnoj higijeni.”

„Pa to je besmisleno. Baš neko može da me oseti preko Tvitera!”

Mori mu nije odgovorio. Već je prislonio mobilni telefon uz uho, pa se zaputio napolje rasejano mašući Eriku.

Erik proviri kroz vrata apartmana da bi bacio pogled niz hodnik. Nije bilo nikoga sem neke sobarice koja je gurala kolica sa priborom za spremanje. Ugledala ga je, a Erik se sav zgrčio čim je razrogačila oči prepoznavši ga. Obožavateljka, shvatio je odmah po tome što joj se lice zarumenelo kao bulka.

Skrenuo je pogled, moleći se u sebi da ova ne digne graju. Neće valjda vrisnuti? Ili, što bi bilo još gore, neće valjda da ga snimi telefonom i proda snimak TMZ-u? Sobarica je samo diskretno spustila glavu i odgurala kolica iza ćoška. Erik je odahnuo. U trenutku mu čak pade na pamet da pođe za njom. Možda da joj ponudi da joj dâ autogram. Nekada je uživao u takvim sitnicama. Samo sekund njegovog vremena da se nekom obožavatelju ulepša čitav dan...

Tako je, međutim, bilo samo na počecima njegove karijere – dok su mu se pratioci na Tviteru merili hiljadama, ne milionima. Sad se nije usuđivao da napušta sigurnost svoje sobe. Bilo ko bi mogao da ga vrebja iza ćoška. Predstavnici za medije... fotografi... četrnaestogodišnjakinje s nožem u ruci...

Erik je brže-bolje vratio znak *Ne ometaj* na kvaku. Navukao je debelu rezu i dvaput je proverio da se uveri da je zamandaljena. Potom se odgegao do kupatila da odvrne tuš.

„Klauzula o ličnoj higijeni”, promrmrljao je sebi u bradu.
Ponovo je uključio telefon, čekajući da se voda zagreje.
Aplikacija za Tviter.
Teme u trendu.

#OpsednutiErikomTornom
21,9M tvitova

U tih pola sata otkako se jutros probudio, još stotinu hiljada ljudi pridodalo je svoje glasove čitavom horu.